

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Selma Mehić	GLUMA VI; Igra	Hasanaginica

Radnja - priča

Dokle god radim na tekstu razmišljam o odabiru radnji, o motivacijama. U tome mi jako pomaže zamišljanje situacija i okolnosti, gdje se to moglo dogoditi (ili nešto slično tome) i kakva je bila atmosfera. Potrebno je staviti se u sklad s atmosferom. To mi pomaže da ne biram uopćene radnje, već da se logično nižu jedna na drugu i izazivaju prepoznavanje.

Nekad mislim da razumijem radnju ali onda shvatim da ju nisam baš najtočnije odredila. tj. ona je možda točna izvučena sama za sebe, ali u logici teksta, u cjelini - ne povezuje; ne radi u svrhu priče. Uvijek treba birati radnje u svrhu priče. Pitati se koja je situacija i što je u njoj prigodno činiti. To je problem koji mi se javlja dok sam još u fazi čitanja teksta za stolom, a slično mi se događalo i sa tekstom iz govora kojeg sam već znala napamet, no onda je problem bio što su sve te misli i radnje bile točne, ali kao da sam ih odcjepljivala jednu od druge (mislim da je konačni rezultat toga zvuči nešto kao nabadanje riječi). Naravno da je svaka rečenica različita, ali moram ih podijeliti i okupiti u logične cjeline koje se međusobno razlikuju i jasno prelaze iz jedne u drugu.

Tok misli

Također me zaintrigirala sintagma „tok misli“. Kako se dolazi do izgovorenih replika. Zašto baš taj izbor riječi. Čini mi se da to znači ne samo odabiranje točnih radnji, već i organiziranje unutarnjih asocijacija, slika, zapravo pokretača koji onda formiraju određenu misao, radnju. To je kao nekakav put od apstrakcije do konkretnosti. Sve se to događa nekad brže nekad sporije, ali u pravilu dosta brzo, jer misao mora biti brža od izgovorenog teksta. Jezik, tj. govor je samo reakcija na osnovni impuls koji daje misao.

Kako doći do radnje - izbor

Sada kada prelistavam bilješke sa bilo kojih predavanja pronalazim razne zaključke koje sam zapisala kao spoznaje. Jedna od njih je: logično, razumno stvaranje logičkih akcenata + dojam = RADNJA. Svi ti moji zapisi govore o istoj stvari; kako doći do radnje, ali fascinantno mi je kako mi je određenom trenutku potreban specifičan odabir riječi i konstrukcija „definicije“ koja će me baš u tom trenutku pokrenuti da se to i dogodi. Stalna potreba za definiranjem, čitanjem teksta, određivanjem zadataka rješava me straha od teksta. Usudim se isprobati, pa i pretjerati i nakon brojnih isprobavanja nekad se i dogodi koja sekunda istinskog života. To je trenutak koji ste vi zanimljivo opisivali kada kvantiteta prijeđe u kvalitetu. Onda se događa selekcija tehničkih pomagača. S vremenom sve manje moram razmišljati tehničkim stvarima koje moram sprovesti u tekstu jer one postaju dio mene. No, ponekad se dogodi da primijetim da bi na nekom mjesto valjalo raditi nekoliko zahtjevnih tehničkih zadataka istovremeno (valjalo - znači da bih ja to voljela), ali nisam sposobna odmah to sprovesti. E, to je taj trenutak odluke o odabiru sredstva, a zadatak se kasnije usavršava korak po korak i tako cjelokupna slika postaje sve jasnija, tj. potencira se transparentnost, jasnoća.

Zeami - čistoća igre, ljupkost tanana

I Zeami je govorio o toj čistoći igre, o odabiru samo onog što je nužno, o minimalizmu. U njegovom imenovanju i povezivanju glume sa glumcem najviše me se dojmio cvijet o kojem, kada više puta čitamo njemu i kada mi svi ti pojmovi počnu dobivati smisao i vlastito značenje, gradim mišljenje u smjeru razvitka mojih potencijala u svakom smislu. Tada gluma nikako nije nešto izvan mene, jer me motivira da se stupnjevima penjem ka savršenstvu gdje mi ništa neće biti problem napraviti. To je sklad tijela i uma. To je ljupkost tanana. Ljudski duh. Samo to...

Uostalom kako igrati velike sukobe o nerazumijevanju bez njegovanja ljudskosti. Taj je sukob toliki zato što je ljubav tolika i proizlazi iz nedostatka znanja i neprepoznavanja. No nakon toga

dolazi spoznaja koja znači promjenu. Igranje nepoznavanja znači poznavanje istog. Tako treba angažirano braniti sve ekstreme u mišljenju jer to otvara mogućnost da si u ne znanju postavljamo pitanja koja bude određena osjećanja koja će se tek kasnije promijeniti, a promjena će biti tim veća ako je ne gledamo kao neznanje, već kao znanje u tom trenutku.

19.7.2012.